

A long-exposure photograph of the night sky showing star trails in the constellation Delphinus. The trails are concentric circles of light, with a prominent trail forming the shape of a dolphin. The background is a dark blue sky with many other star trails. In the bottom right corner, the corner of a house with a red roof and a window is visible. The entire image is framed by a yellow border.

Dívka ze souhvězdí Delfína

Daniel Janu

Splendidum družstvo

Dívka ze souhvězdí Delfína

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Dívka ze souhvězdí Delfína

Copyright © Daniel Janů, 2020

Cover © Hynek Gazsi, 2019

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2021

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-075-4 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-076-1 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-077-8 (PDF)

Obsah

Kapitola 1
Kapitola 2
Kapitola 3
Kapitola 4
Kapitola 5
Kapitola 6
Kapitola 7
Kapitola 8
Kapitola 9
Kapitola 10
Kapitola 11
Kapitola 12
Kapitola 13
Kapitola 14
Kapitola 15
Kapitola 16
Kapitola 17
Epilog

Kapitola 1

Bylo dvacátého druhého srpna a já pozoroval Perseidy, kometární meteorický roj. Tento roj je nejvíce činný od 17. července do 24. srpna. Byl jsem domluvený s Alexem Lundbergem na jejich pozorování mým dalekohledem, který mi otec koupil minulý rok k narozeninám. Otec si našel novou práci a já začal navštěvovat univerzitu v Halmstadu, kde jsem se s Alexem seznámil. Do Stockholmu jsem nakonec neodjel. Možná, že to byl důvod, proč se Helga se mnou rozešla. Očekávala, že s ní odejdu do Stockholmu. To bych však nepotkal Alexe.

Už od prvního dne jsme si padli do oka. Zajímal ho vesmír stejně jako mě. Pro tohle pozorování jsme se domluvili, že přijede do Glommenu a jelikož bydlí v Halmstadu, měl u nás zůstat na víkend. Alex však nepřišel. Kolem osmé hodiny zazvonil na chodbě telefon. Byla to paní Lundbergová, Alex kvůli horečce musel zůstat doma.

Tak je to jen na mě, prolétlo mi hlavou.

Z ledničky jsem si vzal džus a vrátil se do svého pokoje v podkroví. Je to takové mé speciální místo. Mám zde nainstalovaný dalekohled, knihovnu s knihami a časopisy o vesmíru, a malé akvářko, kde jsem měl několik barevných rybiček. Byl to můj druhý pokoj, ve kterém jsem trávil nejvíc svého času. Občas jsem tu i usnul.

Dneska jich uvidím aspoň padesát, v duchu jsem se těšil na Perseidy.

Otec byl tou dobou ještě v garáži a opravoval naše auto, které mělo nějaké problémy s motorem.

A můžeme začít. Pousmál jsem se a posadil se před dalekohled. Krabici s džusem jsem položil na malý stolek, který jsem měl postavený hned vedle. Všechno v této místnosti mělo své místo. Uspořádal jsem si to podle toho, co právě potřebuji.

* * *

Po dvacetiminutovém sledování meteorického roje jsem si dal pauzu a zapsal dnešní pozorování do Deníku hvězdného pozorovatele.

Datum: 22. 8. 2003

Začátek: 20:05

Objekt pozorování: Perseidy

Konec pozorování: 20:25

Jakmile jsem vše zapsal do deníku, vrátil jsem ho do přihrádky pod dalekohled.

„Zítřa Alexovi zavolám. Možná ho bude zajímat, co jsem zjistil,“ šeptl jsem a nalil do připravené sklenice oblíbený hruškový džus.

Otočil jsem se směrem ke knihovně s úmyslem si vybrat nějakou knihu. Na otáčecím křesle jsem vyvinul dostatečnou rychlost, abych

se otočil přesně do středu mé knihovny. Trénoval jsem to skoro denně.

Zase to vyšlo, pomyslel jsem si a pousmál se.

V tom jsem zahlédl jaké si světlo.

„Co to bylo?“ vyhrkl jsem překvapeně a vrátil křeslo do polohy – *Směřem k oknu!*

Nebyl to obyčejný meteor. V první chvíli to vypadalo jako by to byla kometa, ale ty se většinu času zdržují za oběžnou dráhou Pluta. Odtud přilétnou do vnitřních částí sluneční soustavy a pokračují dál.

„Vypadá jako sněhová koule,“ špitl jsem a v duchu si představil kometu, jak letí černou oblohou.

Zmrzlý oxid uhličitý, metan a voda smíchaná s prachem...

* * *

Natočil jsem dalekohled více doprava a snažil se zjistit, kde se přibližně objevil ten meteor.

„Na východním okraji Mléčné dráhy se nachází souhvězdí Orla, nebo...“ zamyslel jsem se a pak natočil svůj dalekohled trochu zpět, doleva.

Je to souhvězdí Delfína, prolétlo mi hlavou.

Znovu jsem pohlédl do černého prostoru plného stříbrných teček, hvězd.

„Čtyřúhelník nejjasnějších hvězd připomíná diamant,“ spustil jsem a přesvědčil se, že tomu tak je. „Lidé si tohle souhvězdí pletou se souhvězdím Malého vozu. Ten je však mnohem větší.“

Zoláštní, skoro záhadné, pomyslel jsem si a odtrhl své oko od dalekohledu.

„Zítřka to musím zavolat Alexovi. Určitě ho to bude zajímat.“

Otočil jsem se ke knihovně a vyrazil k první polici, kde jsem si vybral knihu – „NOVÉ SVĚTY.“

* * *

Knihu jsem otevřel na páté straně a přečetl si autorovu poznámku: „*Ne vždy to, co objevíme, může znamenat, že tento objev, se stane objevem století. Pokud se však budeme domnívat, že se jedná o omyl, tento objev si může přivlastnit někdo jiný.*“

„Jednou také něco objevím,“ pronesl jsem a posadil se zpátky do točícího křesla.

Díky této knize jsem se dostal zpět k Alexovi, který k Williamu Herschelovi vzhlížel. Pravdou je, že patřil k nejúspěšnějším astronomům své doby a jeho objevy jsou zaznamenány v mnoha knihách. Jako v této, včetně Account of a Comet (1871) – článek o planetě Uran, kterou William Herschel objevil. Později a to v roce 1782 objevil malou planetární mlhovinu NGC 6905 – Modrý záblesk v souhvězdí Delfína. V roce 1784 objevil kulovou hvězdokupu NGC 7006 a rok na to kulovou hvězdokupu NGC 6934, která je také známá jako Caldwell 47. Byl také nejlepším konstruktérem zrcadlových dalekohledů své doby.

Chápu, proč ho Alex tolik zbožňuje, pomyslel jsem si. Ten člověk byl neuvěřitelný.

Autor této knihy se věnoval i jiným známým astronomům jako byl např. Edwin Hubble, Gerard Kuiper, Johann Palisa, Daniel Kirkwood nebo Edmund Halley. Na konci části věnované Williamu Herschelovi bylo napsáno: „*Prorazil hranici nebes.*“ Tento nápis je v

latině vyrytý na jeho náhrobku na hřbitově v Uptonu, kde je pohřben.

„Proč souhvězdí Delfína?“ podivil jsem se znovu.

Zamyslel jsem se a popřemýšlel, jestli mám pokračovat ve čtení knihy NOVÉ SVĚTY, nebo se mám podívat znovu do svého dalekohledu.

Co tam uvidím? Ozvalo se váhání uvnitř mé hlavy.

* * *

Nakonec jsem odložil knihu na stolek a usedl znovu k dalekohledu. V hlavě jsem si představoval souhvězdí, které vypadá jako diamant s malým ocasem. Zamířil jsem dalekohledem více doprava. Tím směrem je kulová hvězdokupa NGC 6934, která je od Země vzdálená 52 tisíc světelných let. Se svým dalekohledem jsem však viděl jen rozmazaný shluk hvězd připomínající cukrovou vatu.

Ve chvíli, kdy jsem chtěl odtrhnout oko od dalekohledu, hvězdy najednou vytvarovaly dívčí tvář.

„Cože?“ vyhrkl jsem.

Překvapilo mě to.

Určitě jsem viděl dobře?

Ptal jsem se v duchu sám sebe, ačkoliv jsem si byl jistý v tom, co jsem viděl.

„Možná to byla jen nějaká zraková halucinace,“ špitl jsem a vzpomněl si na profesora psychologie, který říkal, že halucinace je klamný vjem vzniklý bez reálného podnětu v bdělém stavu a jsou zpravidla známkou poruchy duševního stavu.

V tu chvíli jsem se zarazil.

„Já nejsem blázen. Viděl jsem to,“ pronesl jsem a podíval se do dalekohledu znovu.

Opět jsem však uviděl jen rozmazaný shluk hvězd připomínající cukrovou vatu.

A to jsem se snažil ujistit své vědomí, že jsem opravdu viděl v těch hvězdách dívčí tvář, pomyslel jsem si.

Po druhé jsem to už nezkoušel. Bylo skoro půl desáté a tak jsem to nechal být a šel spát...

Kapitola 2

Druhý den ráno jsem volal Alexovi a posteskl si, že nemohl být se mnou při pozorování Perseidů. Zmínil jsem se také o podivném meteoru, který směřoval k moři. Okamžitě se zajímal, odkud mohl letět. Řekl jsem, že ze souhvězdí Delfína, ale není to jisté. Možná, že to je ze souhvězdí Orla. Alex zajásal, protože souhvězdí Delfína měl spojené s objevitelem hvězdokup Williamem Herschelem.

NGC 6905, NGC 7006, NGC 6934.

Znal je naprosto přesně.

Crr! Crrr!

Náš rozhovor přerušil zvonek na dveřích našeho domu.

S Alexem jsem se rozloučil a vyrazil je dveřím.

„Dobrý den, pane Pedersone. Jak vám mohu pomoci?“ zeptal jsem se.

„Je doma tvůj otec?“ zabrblal.

Skoro jsem mu nerozuměl.

„Zavolám ho,“ řekl jsem a otočil se zády panu Pedersonovi, který se tvářil dost nervózně.

Co se stalo?

„Tati, je tu...“

„...jsem tady,“ přerušil mě otcův hlas, který se ozval z venčí.

Vykoukl zpoza rohu našeho domu. Pozvedl ruku a mávl na pana Pedersona, který byl otcem Alveho Pedersona. Alve byl stejného věku jako já. Chodili jsme spolu do školy.

Dobře, nechám vás, prolétlo mi hlavou a vrátil jsem se dovnitř.

* * *

Zavřel jsem dveře a vyrazil do kuchyně. Ráno jsem vstal poněkud později. Otec už byl vzhůru a zřejmě šel pokračovat v opravě našeho vozu. Postavil jsem se k umyvadlu a napustil do rychlovarné konvice vodu. V tom jsem se zasekl a hlavou mi prolétla myšlenka.

Pan Pederson byl dost nervózní. Co mu asi chtěl?

Probudila se ve mně zvědavost, kterou jsem mohl ukojit jenom tak, že se půjdu podívat do garáže.

„Když tady zůstanu, nezjistím to,“ šeptl jsem a vyrazil do garáže.

Ještě než jsem vstoupil dovnitř, pootevřenými vraty jsem zaslechl šeptající hlas pana Pedersona, který mluvil o nějakém zničeném člunu.

„Možná ho zničil někdo z města,“ promluvil otec.

„Kdo by to mohl udělat?“ divil se pan Pederson.

„Měli bychom se tam zajít podívat,“ navrhl otec.

„Proto jsem přišel za tebou.“

„Tvůj bratr není doma?“

„Ne, je u své přítelkyně v Halmstadu.“

„Kdo o tom ještě ví?“

„Nikdo. Včera se popíjelo v hostinci u Britty a většina z místních ještě spí.“

„Půjdeme se tam podívat!“ rozhodl otec a odložil klíč na stůl.

Poznal jsem to podle cinknutí. Kov na kov.

„Tati, mohu jít s vámi?“ zeptal jsem se, když jsem vstoupil dovnitř.

„Poslouchal jsi nás?“

„Bylo to slyšet až ven,“ zalhal jsem.

„Co myslíš?“ pohlédl otec na pana Pedersona.

Ten jen pokrčil rameny. Zřejmě mu to bylo jedno. Výhoda pro mě. Mohl jsem jít s nimi.

„Jen doufám, že si to necháš pro sebe,“ dodal otec.

V tu chvíli jsem se skoro urazil. Jsem snad nějaká drbna?

„A co se vůbec stalo, že to je tak tajné?“ zeptal jsem se.

„Někdo panu Pedersonovi zničil člun,“ odvětil a ukázal směrem ven.

„A proč nezavolal policii?“

„Až to uvidíš, pochopíš,“ odsekl Pederson.

Kývl jsem, že rozumím a prstem jsem ukázal na rty, jako že jsou zamčené.

* * *

Vyrazili jsme na místo určení.

„Tak, kde ji máš?“ podivil se otec.

„Přikryl jsem zbytek plachtou,“ odvětil pan Pederson.

Všichni jsme hořeli nedočkavostí.

„Tohle byla moje Ariana,“ řekl a strhl plachtu ze svého člunu.

„Sakra!“ vyhrkl otec a rozhodně nečekal, že uvidí loď v takovém stavu.

„Uf,“ lehce jsem vydechl, poté co jsem nakoukl.

Z velké lodě zbyla spálená kocábka. Kapitánský můstek byl zcela zničený. Začínal jsem mít pocit, že to má souvislost se včerejším meteor, ale kdybych řekl, že to udělal meteor, pan Pederson by mi nevěřil, protože loď by byla zničená celá.

A v tom měl pravdu, prolétlo mi hlavou.

„Tak mi řekni, kdo tohle mohl udělat? A hlavně jak?!“ podivil se Alveho otec.

„Bylo to něco hořlavého, ale ta fialová barva, tady je divná,“ ukázal můj otec na místo, kde byly skvrny střední velikosti.

Jaká chemická látka zanechá po výbuchu fialové skvrny?

„Nikdy jsem se s tímhle nesetkal,“ ozval se pan Pederson.

„Draslík,“ promluvil jsem.

Oba se na mě podívali.

„Jak to víš?“ zeptal se otec.

„Chodím přece na vysokou,“ odvětil jsem pohotově.

Aha!

Prolétlo kolem.

„Jak vysvětlíš tu korozi na těch šroubech?“ zeptal se pro změnu pan Pederson.

„Jestli to není dlouhodobá rez, tak došlo k oxidaci. Což je u draslíku, který má vysokou elektronovou afinitu pravděpodobné,“ odvětil jsem.

„Co-co že?“

Evidentně mi nerozuměli.

„Draslík explozivně reaguje s kyslíkem, proto se v přírodě vyskytuje pouze v jednom oxidačním stavu nebo ve formě sloučenin. Měl jste nějakou nádobu s draslíkem na lodi?“ zeptal jsem vzápětí.

„Vůbec nevím, co to tady povídáš,“ rozesmál se Pederson směrem k mému otci. „Máš chytrého kluka.“

„Co tím chceš říct?“

„Jestli pan Pederson měl na lodi draslík v nějaké nádobě, která se poškodila, mohlo to tu vybuchnout.“

„Vážně?“

„Ovšem,“ kývl jsem a pokračoval. „Reakce draslíku s vodou je natolik exotermní, že unikající vodík reakčním teplem samovolně explozivně vzplane.“

„Samo od sebe?“

„Ano.“

„Ale když já jsem něco takového tady neměl.“

„V tom případě je to velká záhada.“

„Je možné, že jsi tady měl nějaký dusičnan draselný nebo hydroxid draselný?“

„Vůbec nic,“ kroutil hlavou Pederson. „Proč bych měl na lodi nějaké čisticí nebo hnojivo?“

V tom měl pravdu, proč by to tady měl. Ovšem ta fialová barva je opravdu záhadou, pomyslel jsem si.

„Možná bys to měl nahlásit na policii,“ navrhl otec.

„Nezaplatil jsem letos pojistku,“ šeptl Pederson.

„Chápu, ale lidi se to stejně dozvědí.“

„Nezjistí to. Odtáhnu ji do stodoly, pomůžeš mi?“

„Jistě.“

„Dobře, dojdu pro auto,“ řekl a odešel.

„Zvláštní, že to nikdo neviděl,“ dodal otec a posadil se na molo.

„Možná, kdyby nebyla včerejší oslava na druhé straně, někdo by si toho všiml,“ poznamenal jsem.

„Možná, že máš pravdu,“ přikývl otec a pousmál se. „Už tu s námi nemusíš být, Magnusi.“

„Dobře. Měl jsem v plánu odejít.“

Otec znovu jen kývl.

* * *

Rozloučil jsem se s ním a vyrazil na své oblíbené místo, kterým byl malý ostrov spojený s pevninou dřevěným mostem. To místo jsem kdysi nazval ostrov Ticha.

Kapitola 3

Ani po těch letech se nic nezměnilo. Ostrov Ticha měl v sobě stále své kouzlo. Ještě když jsem chodil s Helgou, chodívali jsme sem dost často. Obzvláště v zimě to tady mělo svou atmosféru. Pro mě to bylo tím, že jsem to měl spojené se svou mamkou, která se proměnila ve sněhovou vločku. Helga to vnímala jako místo, kde bylo opravdové ticho. Pak jsme sem začali společně chodit i s Margaretou, která zůstala nějakou dobu u faráře Harvika. Později si pro ni přijela sociálka. Co jsem se pak dozvěděl od faráře Harvika, tak nastoupila do církevní školy v Göteborgu. Byl jsem za to moc rád. Jsme spolu stále ve spojení. Občas si napíšeme.

Ještě, že existuje internet. Díky mailům vím, jak se jí daří, prolétlo mi hlavou.

Vzpomněl jsem si, jak říkala Helga: „*Kdyby jí nebylo devět, asi bych žárlila.*“ Bylo to od ní nečekané, ale potěšilo mě to. V té době, jsem si myslel, že mně má opravdu ráda. Ale to, že jsem zůstal doma, nemohla rozdýchat. Dospěla moc rychle a chtěla být svobodná. Myslela si, že když bude ve Stockholmu a daleko od rodičů, že si bude moct dělat, co chce. Pokoušel jsem se jí vysvětlit, že v Halmstadu jsem našel školu, kde bych chtěl studovat.

Samozřejmě, že Stockholm nabízel více škol a větší výběr, ale svou přihlášku jsem si podal u Halmstadské univerzity. Přijali mě.

„Stejně je tu krásně,“ šeptl jsem a vyrazil jsem zpátky domů kolem pobřeží, které bylo poseto obrovskými balvany.

Hned za prvními balvany jsem zahlédl nějakou postavu.

Kdo to může být?

Postava měla v ruce batoh a něco sbírala ze země.

„Co tu děláš, Hilmare?“ zeptal jsem se ho, když jsem přišel blíž.

„Jsi to ty Magnusi?“

Zíral na mě jako bych přistihl při něčem nezákonném.

„Sbírám tu kameny,“ prozradil.

„Stále si myslíš, že ti moře vyplaví nějaké zvláštní kousky?“

„Baví mě to.“

„To je dobře, Hilmare. Člověk by měl dělat, co ho baví.“

„Stále pozoruješ hvězdy?“

„Samozřejmě.“

„Takže jsi koukal včera na oblohu?“

„Ano, proč?“

„A viděl jsi ten meteor?“

„Tys ho viděl také?“

„Zrovna jsem byl venku zavřít psa.“

„Vesmír je tajemný, ale naprosto úchvatný, nemyslíš?“

„Víš, vždycky jsem se tě chtěl zeptat...“

„...na co?“

„Myslíš si, že za Sluneční soustavou jsou další planety?“

„Já si myslím, že ano.“

„A myslíš, že existují planety, kde žijí lidé jako my?“

„Proč se na to ptáš? Zrovna dneska? Tolikrát jsme se potkali a nikdy tě to nenapadlo se mě zeptat na vesmír.“

Hilmar se na mě upřeně díval, ani nemrkl. Zřejmě přemýšlel.

„Je to kvůli tomu meteoru?“ zeptal jsem se a tím mu tak trochu pomohl s odpovědí.

„Ano,“ kývl.

„Já si myslím, že lidi jako my to zrovna nebudou,“ spustil jsem.

„A možná, že ani nebudou stejné substance jako my.“

„Jak to myslíš?“

„Nemusí vypadat jako my. Mohou být nehmotní. Světelné bytosti, energetické bytosti, jiné entity, které jsou zcela mimo naše chápání.“

„Vidíš a moje máma si myslí, že bůh vytvořil planetu Zemi pro lidi. Tady se rodíme, tady žijeme, tady umíráme.“

„Někteří to takhle vidí, ale co když je to trochu jinak.“

„Narodil ses tu...“

„...netvrdím, že jsem se tu nenarodil, ani že zde neumřu, ale každý člověk má duši, která cestuje vesmírem...“

„Myslím, že kdyby tě slyšela moje máma, asi by ti řekla, že jsi blázen nebo neznaboh.“

„Vždyť sám bůh je nehmotná substance, Hilmar.“

„Chceš říct, že má duši?“

„No, spíš bych řekl, že je to energie, která všechny duše přivedla k životu.“

„A kde ty duše byly, než se zrodily?“

„Myslím, že to se ptáš na něco, co neví nikdo.“

„Ani farář Harvik?!“ udivil se Hilmar.

Jen jsem zakroutil hlavou.

„Budu hledat další kameny, Magnusi,“ řekl a ukončil náš rozhovor.

Evidentně jsem ohrozil jeho víru slovy, které nespádají do kategorie, věřím v boha. Nezazlíval jsem mu to. Jeho matka byla hodně věřící a při nedělním kázání v našem kostele, seděla v první řadě. Bohužel to přenášela i na své děti, které to vnímaly, jako něco běžného.

Možná, že časem procitnou.

* * *

Během půlhodiny jsem byl zpátky doma. Otec ještě doma nebyl. *Zřejmě byl ještě u pana Pendersona.*

Když jsem vstoupil do domu, všiml jsem si stříbrné šmouhy na kalhotách.

„Co to je?“

Ohnul jsem se a snažil se to setřít, ale spíše jsem to rozmázl, než abych to vyčistil.

Sakra!

„Co to je?“ podivil jsem se a chvíli se díval na stříbrnou barvu, která na knoflíku ve velmi krátké době vytvořila oxidaci.

Napadlo mě jediné, seškrábat trochu barvy pod mikroskop.

„To je neuvěřitelné,“ poznamenal jsem polohlasně, když jsem uviděl výsledky pod svým mikroskopem. „Je to živé?!“

Co to je a kde se to tady vzalo?

V tu chvíli jsem byl rozhodnutý, že se musím vrátit tam, kde jsem se mohl umazat. Zpátky na ostrov Ticha.